

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸ *Μη Χάνεσαι* λαμβάνουσι, προσθέτοντες εἰς τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν μόνον 5 φράγκα.

Α' Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἐπιφυλλίδων *Λυκογιάννη*, τιμωμένου ἐκάστου φύλλου παλαιοῦ ἀντὶ λ. 20 δρ. ν. 26. —

Β' Τὸ ὥραϊον μυθιστόρημα τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ. » » 1.80

Γ' Τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα τῶν *Κρητικῶν Γάμων*, ἐθνικοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ζαμπελίου. » » 1.80

Δ' Τὸ *Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον* τοῦ *Μη Χάνεσαι* τοῦ 1882 ἐξαντληθὲν πλὴν ὀλίγων ἀντιτύπων » » 2.

ἦτοι τὸ ὅλον φράγκα 31.60

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πολυτεχνεῖον. Δίκαιον εἶναι ν' ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτοῦ διότι αἱ ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ συλλογαὶ εἶναι διατεταγμέναι ἐπαξίως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς ἐξωτερικῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ οἰκοδομήματος. Συνήθως οἱ ἐπισκεπτόμενοι ἄρχονται ἀπὸ τῆς Μυκηναίας αἰ' οὔσης μεταβαίνουσιν ἔπειτα εἰς τὴν Αἴγυπτίαν καὶ τελευταῖον εἰς τὰ Ἀγγεῖα. Ἡ πρώτη περιλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὰ ἐν Μυκῆναις ἀνακαλυφθέντα πολύτιμα ἀρχαῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν Μεγιδίῳ, ἐν Σπάτῃ, καὶ ἐν Ναυπλίῳ. Συνίστανται δὲ κυρίως εἰς διάφορα, τὸ πλεῖστον χρυσᾶ κοσμήματα καὶ εἰς ὅπλα καὶ προέρχονται πάντα ἐκ τάφων. Τὰ εὐρήματα ταῦτα, τὰ θαμβοῦντα τὸν ἐπισκεπτόμενον διὰ τῆς μαγικῆς λάμψεως τοῦ πολυτίμου μετάλλου, εἶναι πρὸ πάντων σπουδαῖα, διότι ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν ἐποχὴν ὁλόκληρον τῆς ἑλλ. ιστορίας, τὴν ἀπὸ τοῦ 1300 — 1000 περίπου π. Χρ. Τοσοῦτον πλοῦτον ἦτο ἀδύνατον νὰ συναθροίσωσιν οἱ βασιλεῖς ἐκεῖνοι καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστῆες Ἀχαιῶν, οἱ ἀνῆκον οἱ ἀνακαλυφθέντες τάφοι, ἂν δὲν εἶχον ἀπερίοριστον δύναμιν ἐντὸς τοῦ κράτους των, δηλ. δὲν ἦσαν ἀπόλυτοι δεσπότες. Ἀπ' ἐτέρου μανθάνομεν, ὅτι κατ' ἐκεῖνους ἤδη τοὺς χρόνους, πολὺ πρὸ τοῦ Ὀμήρου, οἱ Ἕλληνες εἶχον συχνὰς ἐμπορικὰς σχέσεις

μετὰ τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Αἰγυπτίων· διότι οὔτε ἡ τέχνη, οὔτε αἱ πρῶται ὕλαι (χρυσός, ἐλέφας· κλπ.) εἶναι ἐλληνικαί. Ὁλόκληρος πραγματεία δὲν θὰ ἐξήρκει, ἵνα ἀναπτύξη τὰ ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τούτων συμπεράσματα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῆς σχέσεων κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γείνη ἐνταῦθα. Περιοριζόμεθα λοιπὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ ὁρατὰ σχήματα χρυσῶν τινων καὶ ἀργυρῶν ἀγγείων καὶ τὴν θαυμασίαν τέχνην τῶν ξιφῶν, ἐχόντων ὁρατὰ κοσμήματα ἢ παραστάσεις κυνηγίων καὶ θηριομαχιῶν. Ἐπίσης ἀξιοὶ παρατηρήσεως εἶναι δακτύλιοί τινες χρυσοὶ μετὰ σφραγίδων, καὶ αἱ χρυσαῖ προσωπίδες τῶν νεκρῶν, ὧν σκοπὸς ἦτο νὰ σώζωσι τὴν μορφήν καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν προσωπίδων, οἱ νεκροὶ ἐκεῖνοι δὲν εἶχον καθαρὸν ἐλληνικὸν τύπον, ἀλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον μᾶλλον εἰς τὴν ἀτελὴ τέχνην. Ἄλλων πολλῶν πραγμάτων θὰ ἐννοήσῃ ὁ παρατηρητὴς μόνος τὴν ἀξίαν καὶ τὸν σκοπὸν, π. χ. τῶν ἀπείρων χρυσῶν φύλλων, τὰ ὅποια βεβαίως ἐπεκολλῶντο ὡς κοσμήματα ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

Τὴν Αἰγυπτιακὴν συλλογὴν ἐδώρησεν εἰς τὸ ἔθνος ὁ Δημήτριος Ἰωάννου, οὗ τὸ ὄνομα ἕνεκα τούτου κατέστη γνωστότερον ἐν Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἑλλάδι· ἔστω καὶ τοῦτο δεῖγμα ὅτι ἐξευρωπαϊσθῆμεν ἤδη ἐντελῶς. Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, ὅτι ἄνευ τῆς μεγαλοφροσύνης τοῦ Δ. Ἰωάννου, ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε θ' ἀπέκτα συλλογὴν, ἢ μᾶς ζηλεύουν ἄλλα ἔθνη. Διότι δὲν ἀπαιτοῦνται μόνον κολοσσιαῖα ποσά, ἀλλὰ καὶ γνώσεις καὶ φιλοκαλίαι καὶ μέγας ζῆλος ἀκαμάτως ἐπὶ ἐτη ἐργαζόμενος. Ἰδιαίτερος ἀναφέρομεν μόνον τὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐπὶ ἰδίου βάθρου ἱστάμενον χαλκοῦν ἀγάλμα γυναικὸς, τὸ κάλλιστον τῆς συλλογῆς καὶ πρὸς τοῦτοις ἀξιοπερίεργον, διότι ὁλόκληρον τὸ σῶμά του εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀργυρῶν ἱερογλυφικῶν γραμμάτων. Περὶ τῶν λοιπῶν δύο γενικὰς παρατηρήσεις ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Ἐνῶ τὸ κυρίως τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον, πάντα ὅμως τὰ ἀγάλματα καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἀναλογίας καὶ τὸν αὐτὸν τύπον· οὐδεμία ποικιλία μορφῶν, οὐδεμία ἐκφρασις ἀτομικῆ· ὅταν παρατηρήσῃ τις δύο ἢ τρία, παρετήρησεν ὅλα, τίποτε νέον δὲν μανθάνει πλέον. Ἐν πᾶσιν ἐπικρατεῖ ἀπελλιπτικὴ μονοτονία. Δεύτερον θὰ ἰδῇτε, ὅτι πολλοὶ τῶν Θεῶν ἔχουσι πρόσωπον τετραπόδου ἢ πτηνοῦ·

τοῦτο ἦν συμβολικόν. καὶ ἐχρησίμευεν, ἵνα παραστήσῃ διαφόρους μυθικὰς ἰδέας περὶ τῶν ἰδιοτήτων καὶ δυνάμεων τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνον· ἀλλὰ τὰ σύμβολα ταῦτα καὶ τὰ μυστήρια μόνον οἱ ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἐγίνωσκον, διὰ τοὺς λοιποὺς ἦσαν πάντοτε αἰνίγματα. Τὰ δύο ταῦτα αἷτια—ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων διὰ συμβόλων ἐπισκότησις τῆς ἀπλῆς θρησκείας ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ ἔλλειψις πάσης ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἡ ἀπέχθεια πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς, ἧτις ἐπέφερε παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὴν μονοτονίαν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἧτις χαρακτηρίζει σήμερον ἰδίως τοὺς Σίνας—τὰ δύο ταῦτα πράγματα λέγομεν ἐμπόδισαν τὴν χώραν τῶν Φαραῶ τοῦ νὰ μεγαλουργήσῃ, ὥς ἡ Ἑλλάς, μολοντί ὁ πολιτισμός της ἦν πολὺ ἀρχαιότερος.

Ἐν τῇ τρίτῃ αἰθούσῃ ἐξέθικεν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία τὰ ἀγγεῖα ὅσα ἀπὸ ἐτῶν ἐργαζομένη ἡ αὐτὴ ἀνέσκαψεν ἢ δι' ἀγορᾶς ἀπέκτησεν. Ὁλόκληρος ὁ ἑλλ. βίος καὶ ἡ ἑλλην. ἱστορία ἐμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Ἀπαντα τὰ ἀγγεῖα φέρουσι παραστάσεις τῶν σπουδαιότερων μύθων καὶ τῶν σπουδαιότερων πράξεων τοῦ κοινοῦ βίου· γάμοι καὶ προθέσεις νεκρῶν, συμπόσια ἀνδρῶν καὶ παίγνια μικρῶν παιδίων, ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν ἀγώνων ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἵπποδρομια καὶ ἀρματοδρομιαί—πάντων τούτων εὐρίσκονται εἰκονογραφαίαι ζωηρόταται καὶ ἀκριβέσταται, πολλάκις δὲ καὶ καλλιτεχνικώταται.

Ἰπ' αὐτὴν—τὴν καλλιτεχνικὴν—ἐποψιν ἐξαίρομεν ἰδίως τὰς πολυχρῶμους λευκὰς λιγύθους, αἵτινες πεπληρωμέναι μύρων κατετίθεντο εἰς τοὺς τάφους μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκ τούτου καὶ αἱ παραστάσεις αὐτῶν εἶνε πᾶσαι νεκρικαί· συνήθως βλέπει τι· στήλην νεκρικὴν, πρὸς ἣν ἔρχονται οἱ συγγενεῖς φέροντες μύρα ἐν λιγύθοις, στεφάνους καὶ ταινίας· πολλάκις δὲ κάθηται καὶ ὁ νεκρὸς παρὰ τὴν στήλην. Τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα εἶνε προϊόντα τῆς καλλίστης ἐποχῆς τῶν Ἀθηνῶν (420—350 περίπου πρ. Χρ.), καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν ζωγραφίαι διὰ τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν, τὸ εὐγενὲς τῆς στάσεως καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ μελαγχολικὸν τῆς ἐκφράσεως ὑπενθυμίζουσιν ἔργα ζωγραφικῆς ὁλῶς νεώτερα. Ἐφιστάμεν τὴν προσοχὴν ἰδιαζόντως εἰς τοῦτο, διότι ὡς γνωστὸν (εἰς ὅσους εἶνε γνωστὸν), πολλοὶ δοξάζουσιν, ὅτι οἱ μὲν Ἕλληνες εὗρον καὶ ἐξέφρασαν τὸν τέλειον τύπον τοῦ κάλλους, τὸ βαθὺ αἰσθημα ὅμως καὶ ὁ ἀληθὴς πόνος τῆς ψυχῆς εἶνε χριστιανο-γερμανικά.

ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψιν ἡ συλλογὴ τῶν ἀγγείων εἶνε ἐπίσης σπουδαία. Ἀπαντα τὰ κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀντιπροσωπεύονται κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῶν καὶ πρῶτον ἔρχονται αἱ νῆσοι μετὰξὺ Ἀσίας καὶ Πελοποννήσου καὶ τινες παράλαιοι χώραι τῆς Στερεᾶς, αἵτινες παρῶν τὰ ἀρχαιότερα ἀγγεῖα—σύγχρονα καὶ ὀλίγον νεώτερα τῶν Μυκηναίων. Ταῦτα διαδέχονται τὰ Κορινθιακὰ τῆς ἐποχῆς περίπου τῶν Κυψελιδῶν, ὅτε ἡ Κόρινθος εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀκμῇ της· ἀπὸ δὲ τῶν Πεισιστρατιδῶν περίπου ἀναφαίνονται τὰ ἰδίως Ἀττικὰ, ἅτινα ἐπὶ δύο σχεδὸν αἰῶνας κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν καὶ πλημμυροῦσι τὰς ἀγορὰς τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλων μερῶν. Ἀπὸ τοῦ Ἑπαμεινώνδου πάλιν ἄρχονται ἀγωνιζόμενα πρὸς τὰ ἄττικὰ τὰ βοιωτικά, ἕως οὗ μετὰ τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας παρήκμασεν ὁλοτελῶς καὶ αὕτη ἡ τέχνη. Βλέπετε πῶς πολιτικὴ ἱστορία καὶ ἱστορία τῶν ἀγγείων βαίνουνσι παραλλήλως, πολλάκις ἐξηγοῦμεναι καὶ συμπληροῦμεναι ἡ μία ὑπὸ τῆς ἄλλης.

Ἡ διαδοχὴ αὕτη τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν χωρῶν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ πολιτισμοῦ γίνεται καταφανὴς καὶ εἰς τοὺς μὴ ἀρχαιολογοῦντας, διότι ἡ ἐπιμελητεία τῶν μουσείων τῆς

Ἑταιρίας κατέταξε τὰ ἀγγεῖα (ὅσον ἦν τοῦτο δυνατόν) κατὰ χώρας, δελτία δὲ παρακείμενα δηλοῦσι τὰ νησιωτικὰ τὰ κορινθιακὰ κλπ. Καὶ παρ' ἐκάστω δὲ τῶν σπουδαιότερων ἀγγείων ἐτέθησαν ἄλλα δελτία ἐρμηνεύοντα τὰς παραστάσεις. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ διὰ τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ συλλογῇ.

Ἐν τέλει προσθέτομεν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τῶν ἀγγείων ἐξετέθη καὶ πλήρης συλλογὴ πηλίνων λυχνίων, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ διάφορα χρυσὰ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα, ὡς ἐνώτια, ψέλια, δακτύλιοι κλ. τὰ ὅποια αἱ κυραὶ πρὸ πάντων μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἴδωσι. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ ὠραιότερα εἶναι δύο χρυσὰ ψέλια, φέροντα τὸ μὲν τῆς Φιλοτέρας, τὸ δὲ τῆς Ἀμυμένης.

Φιλάρχαιος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ ἀνακηρυχθέντες σήμερον ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενωθεῖσαν βουλευτικὴν θέσιν τῆς ἐπαρχίας μας εἰσὶν οἱ κύριοι Α. Σκουζές, Κ. Ἱεροκλῆς, Ρόκος Χοϊδᾶς.

Ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ καταστροφαὶ ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια. Τὸ Λαύριον ἐπαῖξε πρόσωπον Μεφιστοφελούς. Εὐτυχῶς μετὰξὺ τῶν ἀπολεσάντων ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μεγάλοι. Μεσιταὶ τινες προπαρὰσκειάζουν σὸςιν πληρωμῶν. Τὸ Σάββατον, ποῦ εἶναι ἐκκαθάρισις, θὰ ἔχωμεν τὰ φοβερά ἀποκαλυπτήρια.

Τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν, ἀπέριψε τὴν ἔφρασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν τοῦ δήμου Κτημεντίων.

Ὁ ἐπαρχος Βώλου ἀπέκλεισεν ἀγγέλν βοῶν ὑπόπτων, πρὸς ἐρχομένων ἐκ Καρδίσης, ἐντὸς ἑλούς Μπουρμπουλίθρας, ἀποκλείσας συγχρόνως ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μέρους καὶ ἐτέρους 27 ὡς συγχρωτισθέντας μετὰ τῶν πρώτων.

Συνελήφθησαν ἐν Ναυπάκτῳ οἱ φυγόποινοι Π. Παπακωνσταντίνου, Γ. Παπαγεωργακόπουλος, καὶ Ι. Σάκκος. Προσῆλθεν δὲ εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ Μεσολογγίου ὁ φυγόδικος Χ. Καρακωστόπουλος.

Ἐν Καλαμπάκῃ ὁ λογίας τοῦ πρώτου εὐζωνικοῦ τάγματος ἐξ ἀμελείας ἐφόνευσε τριετὲς κοράσιον τοῦ Κ. Βασιλείου· ὁ λογίας ἐφυλακίσθη.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν τινὶ Ἱεροδουλείῳ τοῦ Πειραιῶς ἡ ἐντιμος διευθύντρια καὶ τις καφεπώλης κατόπιν ἐριδος ἐπετέθησαν διὰ καρεγλῶν καὶ ξυλῶν καὶ γεμπουτιῶν κατὰ τοῦ ἐκ Καλαμῶν Σταύρου Σταμπουλδζή, ὅστις καὶ σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανεν.

Εἰς δὲ τὸν ἅγιον Φίλιππον ἐφιππος χωροφύλαξ ἐπυροβόλησεν ὅχι ἑστὸ ψαχνὸ εὐτυχῶς τὸν ἀρτοπώλην Εὐστ. Διαμαντόπουλον.

— Προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ὁ Κωνστ. Βάγις μηνῶν